

Ik ben zo trots op mijn zoon

ANNEMIE, WIENS ZOON THOMAS KAMPT MET EEN BIPOLAIRE STOORNIS

Toen haar kinderen klein waren, bouwde Annemie een wekelijks praatruimte in. Een moment waarin zij en de kinderen alles aan mekaar kwijt konden. Wist ze toen veel dat zo de basis werd gelegd voor een hechte gezinsrelatie die zware stormen zou doorstaan. Annemie is duidelijk erg bedreven in open communicatie. En toch viel het haar lastig om haar omgeving eerlijk in te lichten over de ziekte van haar zoon.

Thomas was al lang het huis uit toen, na ervaringen met depressie en angststoornissen, de diagnose viel. Hij heeft een bipolaire stoornis. Manische periodes waarin alles lijkt te kunnen, wisselen op een onvoorspelbaar en grillig ritme af met neerslachtige buien en depressie. Daartussenin zijn er kortere of langere periodes waarin het goed gaat. Maar de ziekte laat zich nooit helemaal buitenspel zetten. Heel erg moeilijk om mee om te gaan. Voor Thomas zelf natuurlijk. Niets is vanzelfsprekend: vriendschappen, werken, leven ... Het is elke dag waakzaam omspringen met een gezondheid waar je zelf geen vat op hebt. En het vraagt steeds weer veel zelfdiscipline om een crisis te doorstaan, en de draad nadien weer op te pikken.

Maar ook voor een moeder is het verlies groot. Dit staat zo ver af van alles wat je je kind toewenst. Ook voor Annemie is het heftig geweest: ontredde, onwetendheid, mee lijden. Vandaag is er berusting in het lot van Thomas. Ze heeft samen met haar zoon manieren gevonden om met dit alles om te gaan.

De zorgen blijven. Maar nu de storm wat is gaan liggen, voelt Annemie zich vooral dankbaar, en trots. Thomas trekt de open houding die hij van thuis meekreeg door in zijn eigen gezin. Toen hij eens last had van geheugenverlies zei zijn zoon op een ochtend: Papa, niet ongerust zijn hé: ik ben Niels, uw zoon. Er is ruimte voor humor.

En voor creativiteit: Thomas musicert, schrijft, maakt foto's. En, zo belangrijk, er is engagement. Hij deelt zijn ervaringen tijdens lezingen en klasbezoeken, met de publicatie van een boek, ... Zijn ziekte is een grote last om dragen, voor Thomas en voor zijn omgeving. Het is niet mogelijk om professioneel aan de slag te gaan. Maar dat belet hem niet om op tal van manieren actief bij te dragen tot de samenleving.

Annemie kan alleen maar vaststellen dat Thomas een positief verschil maakt in het leven van anderen. Ze is dankbaar dat het vertrouwen dat ze haar zoon altijd schonk, bevestigd wordt. In hun onderlinge relatie, en in de keuzes die Thomas zelf maakt.

Het is dan ook wrang dat die bijzondere ervaring van tegenslag, ontredde en veerkracht zo moeilijk gedeeld kan worden met de buitenwereld.

Annemie herinnert zich dat dit voor haar de grootse drempel was: hierover openlijk spreken. Soms koos ze voor een vluchtweg, een leugentje om bestwil: mijn zoon is oververmoeid, wetende dat er zoveel meer aan de hand was. Maar de ervaring leert dat je jezelf moet beschermen tegen reacties die, wellicht onbedoeld, zeer zwaar aankomen: Je zoon heeft altijd veel aandacht nodig gehad, hij moet maar eens normaal doen, je moet hem loslaten, ...

Loslaten? Dat is het laatste wat je als moeder wil. Annemie ontpopte zich tot een multitasker. Er moest zoveel worden uitgezocht. De weg vinden in en een vertrouwensrelatie uitbouwen met de hulpverlening, uitzoeken hoe het zit met ziektekas, inkomen, uitkeringen, en zoveel meer praktische besognes. Steeds - dat is dus: dagelijks - aandachtig zijn voor signalen die aangeven hoe het gaat met Thomas. Deze ziekte is moeilijk te behandelen. Annemie is altijd alert.

Annemie kijkt zelf vooral dankbaar terug op de steun die ze kreeg van hulpverleners en van lotgenoten binnen Similes. Maar ze denkt dat iedereen een steunpilaar kan zijn in het leven van een ander. Luister naar mekaar en deel emoties. Meer moet dat echt niet zijn.

Tip van Annemie

"Het is niet altijd mogelijk, en ook niet nodig, om wat een ander overkomt volledig te willen begrijpen. Wat wel nodig is: liefdevol omgaan met mekaar, met wie je pad ook kruist. Daar wordt iedereen beter van."

"Binnen mijn gezin was alles bespreekbaar. Maar het was zo moeilijk om over mijn gevoelens en moeilijkheden te spreken met mijn eigen zussen en broers. Een ander lid van Similes begreep dat zeer goed. Zij stelde voor om eens aanwezig te zijn op een familiebijeenkomst, en ze sprak er zeer openhartig over alle vooroordelen die leven rond de ziekte van mijn zoon. Dat gaf echt een klik binnen onze familie. Dank je, Mich."

